

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

El Dia del Treball enmig del confinament

Divendres vinent, el dia 1 de maig, celebrarem la festa de sant Josep Obrero, patró dels treballadors, data que coincideix amb el Dia Mundial del Treball. Ho farem, paradoxalment, en ple confinament, en una situació ben estranya en la que moltes persones han perdut la feina, d'altres no es poden desplaçar als seus llocs de treball, i en el millor dels casos, es treballa telemàticament des de les llars. Aquesta celebració litúrgica va ser instituïda l'any 1955 pel papa Pius XII. El seu desig era dignificar treball posant sant Josep com el seu model i protector. Una altra fita important va tenir lloc l'any 2000, amb motiu del Jubileu dels Treballadors, quan sant Joan Pau II es va dirigir a ells tot dient: «Estimats treballadors, empresaris, cooperadors, agents financers i comerciants, uniu els vostres braços, la vostra ment i el vostre cor per contribuir a construir una societat que respecti l'home i el seu treball.»

Certament, quan parlem de treball, no estem parlant d'un tema secundari. Es tracta d'un element fonamental de la vida humana que engloba el conjunt d'activitats que els éssers humans realitzen amb l'objectiu d'assolir fites, de produir béns i serveis per atendre les necessitats humanes. Per al creient té a més un sentit de participació en l'obra creadora de Déu, així esdevé una ocasió per col·laborar i servir els altres, i finalment un mitjà de creixement i de santificació personal. El nostre treball també comporta una relació amb la natura i unes conseqüències amb el medi ambient.

Però ara per ara, hem de reconèixer que el coronavirus està afectant molt serio-

sament a tota la humanitat. Ha alterat el nostre ritme i el nostre sistema de vida més enllà del que hom es podia imaginar. Els seus efectes sobre el mercat laboral estan sent devastadors i ho seran encara més en un futur immediat, amb una forta caiguda de l'ocupació. Contínuament rebem dures notícies sobre les repercussions que aquesta crisi i el confinament comporten en tot el teixit social i econòmic, sobretot per als autònoms i per a les petites i mitjanes empreses, i més encara per a un sector com el turisme, un dels principals motors de l'economia del nostre país.

Jo em pregunto: Què podem dir davant d'aquesta situació? Recordo les paraules del papa Benet XVI en la seva encíclica *Caritas in veritate*, quan afirmava que «l'Església no pretén oferir solucions tècniques als problemes dels nostres dies, sinó recordar els grans principis ètics sobre els quals pot construir-se el desenvolupament humà». La Doctrina Social de l'Església ens recorda que l'organització dels pobles i de la humanitat, no es pot dur a terme sense col·locar en el centre la persona humana i si no es

té com a fonament últim Déu, que és Creador i Provident, que és Amor, que vol el bé dels seus fills i els ensenya el camí de la realització integral i de la convivència com a germans formant una família.

Aquesta pandèmia ha posat en evidència la fragilitat del nostre sistema, de les nostres previsions i de les nostres defenses. Ara és arribat el temps de la reconstrucció, de plantejar moltes coses de manera diferent, d'adoptar un nou estil de vida. Per la nostra part hem d'intensificar la vida de fe, l'anunci de Crist i especialment l'acció caritativa i social amb els més afectats per la crisi. És veritat que el gènere humà té prou recursos i possibilitats i, a més, l'experiència d'haver superat altres crisis. És, doncs, l'hora de l'esforç, del compromís solidari, de la responsabilitat, per damunt dels interessos personals i partidistes. El papa Francesc ens acaba de proposar un pla per resuscitar davant l'emergència sanitària. Ens ofereix el seu full de ruta per reconstruir el planeta i conformar la civilització de l'amor davant «la pandèmia de l'exclusió i la indiferència».

ENTREVISTA

Acompanyament

ÁNGEL MORENO

El P. Ángel Moreno, vicari episcopal per als Instituts de Vida Consagrada de la diòcesi de Sigüenza-Guadalajara, considera que l'acompanyament és un camí molt valuós i convenient per assolir el creixement cristià. «Cada sacerdot, si es deixa preguntar, es converteix, més enllà del que pugui sentir, en acompanyant autèntic», afirma el capellà del Monestir cistercenc de Buenafuente del Sistol.

Quines eines ajuden a exercir un bon acompanyament?

Els diferents exemples que ens ofereix la Sagrada Escripura: el llibre de Tobies; la paràbola del bon samarità; el passatge dels deixebles d'Emmaús; i el relat sobre el diaca Felip i el ministre de la reina de Candace. D'aquests textos se'n dedueix que l'acompanyant ha de ser-ne de bon grat, ha d'apel·lar a les mediacions objectives i sacramentals, i, sobretot, a l'escolta atenta.

Com cal fer un bon discerniment perquè doni bons fruits?

En principi, s'ha de fer seguint un procés. I, si es vol trobar llum, és convenient filtrar l'objecte del discerniment a través de la Paraula de Déu; invocar l'Esperit Sant en un clima teològic, d'oració. Però, per sobre de tot, cal preguntar-se si hi ha pau interior i bons fruits; en aquest cas es confirma l'opció possible; si hi ha pau, però hi ha certa desolació, s'està consolidant l'opció; si no hi ha pau i mals fruits, és senyal de desobediència a la voluntat de Déu.

Tot sacerdot està preparat per fer un bon acompanyament a laics?

Hauria de ser així, però, segons l'experiència que hagi tingut d'acompanyament, estarà més o menys equipat personalment. Els sacerdots més grans van viure una crisi amb els seus mestres; els de mitjana edat van néixer, d'alguna manera, sense referències entranyables; i els més joves són molt sensibles i busquen els seus referents.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

A les dotze, comiat

Pocs dies després d'iniciar-se el confinament per la Covid-19, començà a tenir febre. Després d'uns dies a casa, en no remetre la febre sinó augmentar, els metges decidiren l'internament hospitalari i, després de les proves, passà a la UCI. Dotze dies de tractament viscuts sense contacte amb la família, però amb la dedicació professional i l'escalf humà dels facultatius, que l'atenien amb una implicació i afecte exemplars. Gràcies a ells, també, la família anava seguint telefònicament la seva evolució, que empitjorà inexorablement fins al traspàs. El trist desenllaç es va difondre entre la família i entre la multitud d'amics que tenia.

Era un home bo, amb unes qualitats humanes que havia posat al servei dels altres en múltiples activitats i institucions. Un cop jubilat, després d'una vida professional plena, es lliurà a una ONG que oferia servei als més desvalguts. Quantes hores i esforços hi dedicà, sempre disposat, i amb un somriure! En el fons de tot, el cristià, home de fe profunda, arrelada i compromesa. Pregària i sacraments viscuts a la família, a l'equip de matrimoni, a la comunitat parroquial. Compromís i servei a l'escola dels fills, a les comunitats de

veïns; sempre disposat a servir l'altre i els altres.

El dolor de la família ha estat gran per no poder acompanyar-lo en un darrer adéu, segellat amb un petó, amb unes paraules d'afecte, tot agafant-li la mà, amb una pregària familiar en l'administració del sagrament dels malalts i en el comiat de les exèquies... La família i alguns amics més propers, gràcies a la col·laboració de les tecnologies, decidiren un peculiar comiat col·lectiu. Acordaren una hora, les dotze, i en aquell moment, cadascú des del seu confinament però tots units en el record de la persona estimada, encengué una llàntia i resà un pàrenostre encomanant l'espòs, el pare, el sogre, l'avi, l'amic, el veí, a la misericòrdia del bon Déu. «Germans, no volem que ignoreu què serà dels qui han mort, tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, també creiem que gràcies a Jesús Déu s'endurà amb ell els qui han mort. Consoleu-vos, doncs, els uns als altres amb aquestes paraules» (1Te 4,13-14,18).

Quan el malson passi, es retrobaran entorn l'altar per celebrar l'Eucaristia, escoltar la Paraula sanadora i pregar per la persona estimada. Continuaran el comiat de les dotze, de la llàntia i del pàrenostre.

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La «teràpia de la esperança»

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Parecía un encuentro casual, «uno de tantos cruces que se suceden en la vida», pero, en realidad, el Resucitado buscaba a sus discípulos. Muestra su exquisitez al acercarse haciéndose el enconradizado; el dolor y la tristeza de aquellos hombres le conmovió. Ellos no le reconocieron. Él comienza con ellos una «terapia de la esperanza», así lo denominaba el Papa en una audiencia de Pascua (mayo de 2017): «Esto que sucede en el camino es una *terapia de la esperanza*». Paso a paso hacia Emaús, el Señor les ofrece su Palabra y la Eucaristía. Ellos quedaron sanados, dispuestos a ser testigos de la Resurrección.

Jesús «se acerca, se hace prójimo. Te habla a ti, a mí, a cada uno de nosotros, y nos dice: ¡Levántate!», escri-

be el Papa a los jóvenes en su Mensaje para la XXXV Jornada Mundial de la Juventud (5-04-20). «Dejaos conmovir por aquellos que lloran y mueren en el mundo actual. También vosotros, jóvenes, podéis acercaros a ellos». Podemos acercarnos a las realidades de dolor, y servir; podemos «generar vida como Jesús. Esto es posible gracias al Espíritu Santo si vosotros —dice el Papa— antes habéis sido tocados por su amor, si vuestro corazón ha sido enternecido por la experiencia de su bondad hacia vosotros».

Que María, la Madre que acompaña el dolor de su Hijo y el nuestro, nos haga abrirnos a la *terapia de la esperanza* del Señor que nos salva; que con signos sencillos y concretos podamos suscitar fuerzas de resurrección.

Lectures de la missa diària i santoral

27. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ac 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6,11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada, 1881 - entronitzada, 1947). Sant Toribi de Mogrovejo, bisbe; santa Zita, vg., de Lucca (s. XIII), patrona de les treballadores domèstiques; beats Domènec i Gregori, preveres de Barbastre.

28. □ Dimarts [Ac 7,51-8,1a / Sl 30 / Jn 6,30-35]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. Marista i mr. a Oceania. Sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.; santa Valèria, mare de família, mr.; beat Luquesi, terciari franciscà.

29. □ Dimecres [Jn 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Sena (1347-1380), vg. terciària dominica, doctora de l'Església i copatrona d'Europa. Sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ Dijous [Ac 8,26-40 / Sl 65 / Jn 6,44-51]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà). Sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova; sant Indaleci, bisbe; santa Sofia, vg. i mr.

1. □ Divendres [Ac 9,1-20 / Sl 116 / Jn 6,52-59]. Sant Josep, obrer. Sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.; sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

2. □ Dissabte [Ac 9,31-42 / Sl 115 / Jn 6,60-69]. Mare de Déu d'Araceli. Sant Atanasi (295-373), bisbe d'Alexandria i doctor de l'Església; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família, mr.

3. □ † Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Ac 2,14a,36-41 / Sl 22 / 1Pe 2,20b-25 / Jn 10,1-10]. El Bon Pastor i la Mare del Diví Pastor. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols. Trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

Intencions del Sant Pare per al mes de maig

Perquè els diaques, fidels al servei de la Paraula i dels pobres, siguin un signe vivificant per a tota l'Església.

DIUMENGE III DE PASQUA

COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14.22b-33)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapigueu això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis i senyals. Tots ho sabeu prou. Doncs bé: d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera no podia retènr-lo captiu.

Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que "Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos". Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu».

Salm responsorial (15)

R. *Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.*

Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi. / Jo dic: «Senyor ningú com vós no em fa feliç». / Senyor, heretat meua i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. R.

Beneït sigui el Senyor que em dona seny. / Fins a les nits m'amonesta el meu cor. / Sempre tinc present el Senyor; / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, / fins el meu cos reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al costat vostre, delícies per sempre. R.

Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,17-21)

Estimats: Vosaltres incoeu amb a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi del temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això, teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 24,13-35)

Aquell mateix diumenge, dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents.

Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «¿De què discutiu entre vosaltres tot caminant?». Ells s'aturaren amb un posat trist, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ¿ets l'únic que no saps el que hi ha passat?». Els preguntà: «¿Què?». Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos, i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas».

Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes! ¿No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?». Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escripures que es referien a ell.

Mentrestant, s'acostaven al poblet on es dirigien i ell va fer com si seguís més enllà. Però ells el forçaren preguntant-lo: «Queda't amb nosaltres que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar». Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien l'un a l'altre: «¿No és veritat que els nostres cors s'abrusaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?».

Llavors mateix s'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allà trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ells, que deien: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó». Ells també contaven el que els havia passat pel camí, i com l'havien reconegut quan partia el pa.

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,14.22b-33)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y con toda solemnidad declaró: «Judíos y vecinos todos de Jerusalén, enteraos bien y escuchad atentamente mis palabras: A Jesús el Nazareno, varón acreditado por Dios ante vosotros con los milagros, prodigios y signos que Dios realizó por medio de él. Como vosotros mismos sabéis, a este, entregado conforme al plan que Dios tenía establecido y previsto, lo matasteis, clavándolo a una cruz por manos de hombres inicuos. Pero Dios lo resucitó, librándolo de los dolores de la muerte, por cuanto no era posible que esta lo retuviera bajo su dominio.

Hermanos, permitidme hablaros con franqueza: El patriarca David murió y lo enterraron, y su sepulcro está entre nosotros hasta el día de hoy. Pero como era profeta y sabía que Dios "le había jurado con juramento sentar en su trono a un descendiente suyo", previéndolo, habló de la resurrección del Mesías cuando dijo que "no lo abandonará en el lugar de los muertos" y que "su carne no experimentará corrupción". A este Jesús lo resucitó Dios, de lo cual todos nosotros somos testigos. Exaltado, pues por la diestra de Dios y habiendo recibido del Padre la promesa del Espíritu Santo, lo ha deramado. Esto es lo que estáis viendo y oyendo».

Salm responsorial (15)

R. *Señor, me enseñarás el sendero de la vida.*

Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti. / Yo digo al Señor: «Tú eres mi Dios». / El Señor es el lote de mi heredad y mi copa, / mi suerte está en tu mano. R.

Bendeciré al Señor que me aconseja, / hasta de noche me instruye internamente. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa esperanzada. / Porque no me abandonarás en la región de los muertos / ni dejarás a tu fiel ver la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,17-21)

Queridos hermanos: Puesto que podéis llamar Padre al que juzga imparcialmente según las obras de cada uno, comportaos con temor durante el tiempo de vuestra peregrinación, pues ya sabéis que fuisteis liberados de vuestra conducta inútil, heredada de vuestros padres, pero no con algo corruptible, con oro o plata, sino con una sangre preciosa, como la de un cordero sin defecto y sin mancha, Cristo, previsto ya antes de la creación del mundo y manifestado en los últimos tiempos por vosotros, que, por medio de él, creéis en Dios, que lo resucitó de entre los muertos y le dio gloria, de manera que vuestra fe y vuestra esperanza estén puestas en Dios.

Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 24,13-35)

Aquel mismo día (el primero de la semana), dos de los discípulos de Jesús iban caminando a una aldea llamada Emaús, distante de Jerusalén unos sesenta estadios; iban conversando entre ellos de todo lo que había sucedido.

Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos. Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo. Él les dijo: «¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?». Ellos se detuvieron con aire entristecido. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofàs, le respondió: «¿Eres tú el único forastero en Jerusalén que no sabes lo que ha pasado allí estos días?». Él les dijo: «¿Qué?». Ellos le contestaron: «Lo de Jesús el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros esperábamos que él iba a liberar a Israel, pero, con todo esto, ya estamos en el tercer día desde que esto sucedió. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado, pues habiendo ido muy de mañana al sepulcro, y no habiendo encontrado su cuerpo, vinieron diciendo que incluso habían visto una aparición de ángeles, que dicen que está vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron».

Entonces él les dijo: «¿Qué necios y torpes sois para creer lo que dijeron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto y entrara así en su gloria?». Y, comenzando por Moisès i seguint por todos los profetas, les explicó lo que se refería a él en todas las Escrituras. Llegaron cerca de la aldea adonde iban y él simuló que iba a seguir caminando; pero ellos lo apremiaron, diciendo: «Quédate con nosotros, porque atardece y el día va de caída». Y entró para quedarse con ellos. Sentado a la mesa con ellos, tomó el pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo iba dando. A ellos se les abrieron los ojos y lo reconocieron. Pero él desapareció de su vista. Y se dijeron el uno al otro: «¿No ardía nuestro corazón mientras nos hablaba por el camino y nos explicaba las Escrituras?». Y, levantándose en aquel momento, se volvieron a Jerusalén, donde encontraron reunidos a los Once con sus compañeros, que estaban diciendo: «Era verdad, ha resucitado el Señor y se ha aparecido a Simón». Y ellos contaron lo que les había pasado por el camino y cómo lo habían reconocido al partir el pan.

El reconegueren quan partia el pa

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

L'Evangelí d'avui és prou conegut i meditat. L'evangelista Lluc ens presenta una magnífica catequesi de la presència del ressuscitat enmig de la comunitat cristiana, que ens ajuda a descobrir-lo també nosaltres present en la vostra vida.

Els dos deixebles són de camí. Jesús ha fet un llarg camí, que ha passat per Samària i ha arribat al Gòlgota, passant per Jerusalem. Aquests dos deixebles ara fan camí des de Jerusalem... refan el camí de Jesús, tot conversant i discutint.

Jesús es fa company de camí. D'entrada, no els revela la seva identitat, només pregunta i els fa parlar a ells. Fa que expressin el que han viscut i què no han comprès encara. La seva esperança desil·lusionada és abocada davant de Jesús. El testimoni de les dones que han rebut un missatge d'uns àngels assegurant que Jesús es viu, no compta, perquè «a ell no l'han vist pas». Un problema de visió, perquè allò que no es veu, no es creu.

Jesús els retreu la manca d'entendiment i de coneixement, perquè eren incapaços de llegir i d'entendre les Escripures. I Jesús, que ja s'havia mostrat bon predicador a les sinagogues de Galilea, ressegueix els llibres de Moisès i els llibres dels profetes, mostrant-los com l'Escriptura ajuda a entendre el que Jesús havia ensenyat i havia fet... sobretot, ensenyant-los com el just perseguit està cridat a trobar vida en mans de Déu. Els ensenya a llegir la passió de Jesús i el significat de la seva tomba buida, a la llum de la fe en les promeses de Déu manifestades en la història de la salvació.

«Queda't amb nosaltres que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar». Els dos deixebles conviden Jesús a casa seva. L'evangelista Joan ens presenta una escena complementària, quan dos deixebles del Baptista demanen a Jesús on viu, i ell els convidà, tot dient-los: «Veniu i veureu» (cf. Jn 1,39) ... era l'hora desena —les quatre de la tarda—, quan el dia ja declina.

Els seus ulls s'obren i el reconeixen quan Jesús beneeix, parteix i comparteix el pa. Amb el gest tan expressiu i tan comú de beneir, partir i repartir el pa, un cop més, fa que els ulls dels seus deixebles s'obrin i el reconeguin. «... però ell desaparegué». És el misteri de la presència/absència del ressuscitat en la nostra vida. No el veiem amb els ulls, però el pressentim amb el cor. La seva és una absència física, carregada de presència espiritual.

És a la taula de l'eucaristia on els deixebles de Jesús llegim i meditem l'Escriptura, beneïm i partim el pa en el seu nom, i el reconeixem present entre nosaltres en el camí de la nostra vida.

VIDA DIOCESANA

Recursos i materials

Recursos educatius i catequètics.

La situació actual que s'està vivint ha fet que es generin nous recursos pedagògics per tal d'ajudar les famílies a mantenir la formació cristiana dels fills, infants, adolescents i joves.

Aquests recursos educatius han estat elaborats des de les delegacions i la seva coordinació interdiocesana, des dels moviments i des dels propis grups de catequistes, monitors i responsables amb els seus mossens. Algunes parròquies ofereixen també interessants propostes de catequesi *on line* per a adults i material de reflexió.

Esdevenen un bon ajut per tal de viure la fe en família ja que comporten una interacció i col·laboració entre totes les persones de la llar. A continuació s'ofereixen alguns d'aquests recursos:

—Secretariat Interdiocesà de Catequesi.

A través de la seva pàgina web www.sic-catequesi.cat ofereix ca-

da setmana un temps de formació a partir de l'evangeli del diumenge. Està estructurat en una estona de pregària i formació (oratori) i una proposta de jocs i manualitats.

—Secretariat Interdiocesà de Joventut.

A través de la seva pàgina web <https://www.esglesiajove.cat> ofereix cada dia el material *Fent camí*, una guia de pregària amb l'evangeli del dia i diversos textos i preguntes. Així mateix es va elaborar un Via Crucis per al temps de confinament.

—Concurs Bíblic confinament.

El grup Avant de la Federació de Cristians de Catalunya ha elaborat un material propi per fer a les llars ja sigui en la modalitat escolar com en la de catequesi. Es pot trobar també al web: concursbiblic.com.

Notícies

La Caritat no tanca. Els menjadors socials de l'Església continuen oberts en aquest temps de pandèmia i ofereixen els seus serveis a les persones més vulnerables, que s'ha incrementat notablement. Es fa a través de la distribució de bosses i carmanyoles amb menjar per a cada dia o bé oferint un plat calent a taula guardant les mesures de distanciament necessàries, gràcies a la dedicació i col·laboració de voluntaris joves, professionals, religioses i mossens.

Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions.

El proper diumenge 3 de maig se celebra la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions. El lema d'enguany és «Jesús viu i et vol viu». Serà una nova oportunitat per fer present la crida vocacional i sensibilitzar sobre la

importància de col·laborar amb el foment de les pastoral vocacional.

La diòcesi de Terrassa proposa noves dates per celebrar primeres comunions, confirmacions, baptismes i ca-

saments. La diòcesi de Terrassa ha fet públiques unes orientacions en relació als sacraments que inicialment s'havien de celebrar durant el temps pasqual. La carta recorda la voluntat de celebrar els sacraments quan les circumstàncies i les disposicions ho permetin.

Pel que fa a les primeres comunions, els mossens i els responsables de catequesi tractaran el tema amb les famílies i dins l'àmbit de l'arxiprestat, per tal de cercar unes noves dates entre els mesos d'octubre i novembre, de tal manera que durant el mes de setembre es pogués reemprendre la preparació amb els infants i les famílies.

Respecte als altres sacraments, cada rector ha de parlar amb les famílies que tenien previst batejar o les parelles que havien demanat contreure matrimoni per tal de cercar unes millors dates. Pel que fa a les confirmacions, caldrà així mateix cercar una nova data havent-ho parlat amb la secretaria particular del Sr. Bisbe.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

El Día del Trabajo en medio del confinamiento

El próximo viernes, 1 de mayo, celebraremos la fiesta de san José Obrero, patrono de los trabajadores, fecha que coincide con el Día Mundial del Trabajo. Lo haremos, paradójicamente, en pleno confinamiento, en una situación extraña en la que muchas personas han perdido el empleo, otros no se pueden desplazar a sus lugares de trabajo, y en el mejor de los casos, se trabaja telemáticamente desde sus hogares. Esta celebración litúrgica fue instituida en 1955 por el papa Pío XII. Su deseo era dignificar el trabajo poniendo a san José como su modelo y protector. Otro hito importante tuvo lugar el año 2000, en el Jubileo de los Trabajadores, cuando san Juan Pablo II se dirigió a ellos diciendo: «Queridos trabajadores, empresarios, cooperadores, agentes financieros y comerciantes, unid vuestros brazos, vuestra mente y vuestro corazón para contribuir a construir una so-

ciudad que respete al hombre y su trabajo.»

Cuando hablamos del trabajo, no nos referimos a un tema secundario. Se trata de un elemento fundamental de la vida humana que engloba el conjunto de actividades que los seres humanos realizan con el objetivo de alcanzar metas, de producir bienes y servicios para atender las necesidades humanas. Para el creyente tiene además un sentido de participación en la obra creadora de Dios, así como una ocasión de colaboración y servicio a los demás, y por último un medio de crecimiento y de santificación personal. Nuestro trabajo también comporta una relación con la naturaleza y unas consecuencias con el medio ambiente.

Pero a día de hoy, tenemos que reconocer que el coronavirus está afectando muy seriamente a toda la humanidad. Ha alterado nuestro ritmo y nuestro sistema de vida

más allá de lo que se podía imaginar. Sus efectos sobre el mercado laboral están siendo devastadores y lo serán aún más en el futuro inmediato, con una fuerte caída del empleo. Continuamente nos golpean las noticias sobre las repercusiones que esta crisis y el confinamiento comportan en todo el tejido social y económico, sobre todo para los autónomos y para las pequeñas y medianas empresas, y más aún para un sector como el turismo, que es uno de los principales motores de la economía de nuestro país.

Yo me pregunto: ¿Qué podemos decir ante esta situación? Vienen a mi memoria las palabras del papa Benedicto XVI en su encíclica *Caritas in veritate*, cuando afirmaba que «la Iglesia no pretende ofrecer soluciones técnicas a los problemas de nuestros días, sino recordar los grandes principios éticos sobre los que puede construirse el desarrollo humano». La Doctrina Social de la Iglesia nos recuerda que la organización de los pueblos

y del mundo entero, no puede llevarse a cabo si no se coloca en el centro a la persona humana y si no se tiene como fundamento último a Dios, que es Creador y Providente, que es Amor, que quiere el bien de sus hijos y les enseña el camino de realización integral y de convivencia como hermanos formando una familia.

Esta pandemia ha puesto en evidencia la fragilidad de nuestro sistema, de nuestras previsiones, de nuestras defensas. Ahora llega el tiempo de la reconstrucción, de plantear muchas cosas de manera diferente, de adoptar un nuevo estilo de vida. Por nuestra parte hemos de intensificar la vida de fe, el anuncio de Cristo y especialmente la acción caritativa y social con los más afectados por la crisis. Es verdad que el género humano posee suficientes recursos y posibilidades y tiene la experiencia de haber superado otras crisis. Es, pues, la hora del esfuerzo, del compromiso solidario, de la responsabilidad, por encima de intereses personales y partidistas.

El papa Francisco nos acaba de proponer un plan para resucitar ante la emergencia sanitaria. Nos ofrece su hoja de ruta para reconstruir el planeta y conformar la civilización del amor frente a «la pandemia de la exclusión y la indiferencia».